

במיעוּתא דשמי"א

קובץ אמרי קודש מאת כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א

שנאמרו ביזמא דהילולא קדישא
של כ"ק מרן אדמו"ר זצוקלה"ה זי"ע
בסעודת הילולא בבית מדרשנו הגדול
שנת תשס"ד לפ"ק

* * *

יו"ל פה הצרות באבוב
שנת זכ"ו תנש"א מלכותך לפ"ק
ע"י חברה קנין ספרים
דבית המדרש הגדול דקהל שערי ציון ד'באבוב
בנשיאות כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א
ברוקלין, ניו יארק

לזכר עולם יהי צדיק

נשמת כבוד קדושת אדוננו מורנו ורבנו
מון נפתלי צבי זוקללה"ה זי"ע הכ"מ
בן כבוד קדושת אדוננו מורנו ורבנו
מון שלמה זוקללה"ה זי"ע

נסתלק לגנוי מרומים

ביום י"ב אדר ב' שנת תשס"ה לפ"ק

דברי תורה שזכינו לשמוע מכ"ק מרן ארזמו"ר שליט"א
בסעודת סיום הש"ס בבית מדרשינו הגדול

לכבוד יומא דהילולא קדישא של

כ"ק מרן ארזמו"ר הגה"ק זצוקללה"ה זיעזעבי"א

ראש חודש אב שנת תשס"ד לפ"ק

במונאי שבת קודש הענל"ט השי"ת, וסם לילות כימים בלימוד
הזכרתי דבר יקר שלמך הרה"ק הסורה וקיום המות במסירת נפש,
מוה"ר בער מראדישיץ זצוק"ל על הרי גדין הוא שיטול שכרו, ושלם ד'
דברי המשנה סמימו זה עמה (סוף פעלו להנחיל לו שלם מאות ועשרה
מס' עוקנין) עתיד הקב"ה להנחיל עולמות, אבל איך וצמה יזכה התלמיד
לכל צדיק וצדיק שלש מאות רק בשביל שמתיתם עלמו כתלמיד
ועשרה עולמות, שנאמר (משלי מ, ללדיק זה, שיקבל גם הוא חלק מש"י
כא) להנחיל אוהבי יש ואוצרותיהם עולמות הללו, ולרין ציבור. עוד
אמלא. והקטה הרה"ק הג"ל, למה דקדקו המפרשים במאמר הלז, צמה
נכרך לו להצדיק כל אלה, ופי מה שהציא ר' יהושע בן לוי ראי לדבריו
יעשה עם שלם מאות ועשרה עולמות. מן הפסוק להנחיל אוהבי יש
ואמר ע"ד נמות, בי כל צדיק וצדיק ואוצרותיהם אמלא, הלא עיקר הראי'
יקח עמו כל אנשי שלומו ומקורביו הוא מיישא דקרא, מדכמיז להנחיל
ואלו המקושרים אליו, שיהיו גם אוהבי יש, כי מצת י"ש גימטריא ש"י
הם עמו במחיצתו לחוות בנועם ד' עולמות, וא"כ לאיזה נורך מייטי גם
וליהנות מאור זיו שבכנתו, ולכן סיפא דקרא, ואוצרותיהם אמלא.
וסקידיו הגלוים אליו, עכדפס"ס. נהקדס אמרי קודש של צעל הילולא
אמנם ראוי לסיים לצ ולהתבונן כ"ק אאמו"ר זצוק"ל וכותו יגן
בוה, כי בשלמה הצדיק אשר כל ימי עלינו, שנאמרו ציומא דהילולא של
חיינו השקיע כוחות מרובות בעבודת אביו הקדוש כ"ק מרן אא"ז זצוק"ל

זי"ע במקום קדוש הלו זין כומלי ציט מדרשנו [ויהא לו זמססה צספרו הק' ליקושי ברה שלמה ח"א פרסה דצריס]. ומה מאוד ממליס צעמ הזאט ציומא דהילולא קדישא של ב"ק אאמו"ר זצוק"ל לחזור על דצריו הקדושים והנעימים, במקום זה אשר ילאו הדצריס מפיו הקדוש צעעמו, כי לאימי צס' מגיד תעלומה להרה"ק בעל בני יששכר זצוק"ל עמ"ס צרכוס, סכחצ על מה דאיסא צגמרה סס (כו:) אמר רב, צלד עמוד זה המפלל רצי ישמעאל צרצי יוסי של צצמ צענצ צצמ, כי אחא עולא אמר צלד תמרה הוה וכו', יעו"ש צגמ'.

והקסה הרה"ק הג"ל, מהו הענין שהקפידו החכמים כל קל לומר צא"ה מקום נאמרו הדצריס או נעשה מעשה זו. וצדק הפשוט כחצ הטעס צוה, כי הוה טוב לזכרון. אמנס יתר על קל כחצ, שהוה סגולה לעורר על ידי זה נשמחו הקדושה של צעל המימרה, ועל ידי זה יתמשך עלינו כל מיני השפעוט טווצוט. וזה לשון קדשו, וגם אמרו צוזה, מקום שאמר איזה צדיק דברי תורה, כשהארס בא אל אותו המקום, ומוציר הדברי תורה, אזי מתעורר נשמת אותו הצדיק

לבוא אל המקום לבאן, במקום שנעשה הרשימה מהבל תורה, עכ"ל הקדוש והנפלא. ועל קל מה טוב ומה נעים לחזור על אלה הדצריס, דייקא במקום הוה שנאמרו על ידי ב"ק אאמו"ר זצוק"ל, וצעמ סילאו הדצריס מפיה קדשו צקדושה וטהרה נעשה רישומא קדישא מהצל פיו הקדוש על מקום קדוש הלו, שנוכל להמשיך עי"ז לכולנו כל מיני ישועות טווצוט צגוף וצנפס.

* * *

ואלה חוכן דצריו הקדושים, הנה אמרו חכמו"ל צמדדש (הוצא צילקוט) עה"פ צפרסמן (דצריס א, א) אלה הדברים אשר דיבר משה אל כל ישראל, כשישמע הקב"ה תוכחות של משה, אמר לו (משלי מד, כו) שפתים ישק משיב דברים נבוחים. ודקדק ב"ק אאמו"ר זי"ע, מפני מה צמר הקב"ה צפסוק הוה דייקא לצצמ אט משה רצינו ע"ה על שנשאו לצו להוכיח אט ישראל. ואמר ב"ק אאמו"ר זצוק"ל זי"ע צציאור דצרי המדדש, עפ"י דצרי ב"ק אביו מוזן זצוק"ל הי"ד [שהי' או יומא דהילולא דילי], על דצרי חכמינו ז"ל ציצמות (קה:) המתפלל צדיק שיישים עיניו למשה ולבו

וכן יעורנו ד' אלקינו על דצר מאמנו צכלל וצפרנו, קומם בית צנוד שמו, שזכורו של ב"ק אאמו"ר קדשנו ונחמנו בצפלים, דוממנו זצוק"ל יגן עלינו שיומשך עלינו והביאנו לציון וירושלים, על ידי ישועה שלימה מן השמים לכל אחד ציאט משיס דקנו צמהרה צימנו אמנ.

* * *

עיניו למטה לעולם הזה להשפיע כל טוב על תלמידיו ומסדיו שהשאר כאן בעולם השפל הזה. ועיינו נשאות למרום בתפלה ובתחנונים, רבונו של עולם, פתח לנו שער, בעת נעילת שערך, צעם הזאת שהולך ב"ק אאמורי" וצוק"ל ממיל אל חיל בעולמות העליונים, לא ישכת ח"ו מזרעו, אלא עיניו לנוכח יצטנו, וממקומו הוא יפן צדמיו לצדך את עמו ישראל צאהצה צצני חיי ומוזי ריוחך, ומכל טוב לעולם ועד אל יסרנו.

וצרנו להזכיר במיוחד את אחי ב"ק אדמו"ר שלישי"א [וצ"ל]. הנה ידוע מה דאמת צכצני הארצי"ל [עי' ס' שיעמי הצעות פרשת וירא. וב"ק אאמורי" וצ"ל הי' רגיל להזכיר דברים אלו כשהלך לנקר איזה חולה וצטאר הודמיותו]. על הפסוק (תהלים מה, ד) ד' יסעדנו על ערש דוי כל משכבו הפכת בחליו, כי נודע מה שאמרו לדיקים [וצממת מקורו טהור צוהר הקדוש], כי האופן להמפלל להשי"ת לשנות ממת הדין למדת הרחמים, הוא ע"י שמשנים ומתפסים צירופי האותיות לציורופים טובים. והנה על חולה יואל הצירוף מיצו ער"ש דו"י, ועל זה

למעלה, והכוונה צוה, דקאי על דניק המתפלל על בני זרעו ומיחסם ומדריכס דלדכי ד', והנה הגם שזו עיקר עזרתו ועיקר תפקידו, לנהלם על מצויע התורה והיראה ולהשפיע עליהם קדושה וטהרה, מכל מקום כריך לזכור לשום גס כן עינא פקיסא על דרכיהם הגשמיים, ולדאוג עבורם שלא יחסר להם מכל טוב מעיני עולם הזה. צצני חיי ומוזי ריוחך.

וזו מה שאמרו רז"ל המתפלל כריך שישם עיניו למטה, כל' צענינים ארליים כרכי עולם הזה, אמנם ולצו למעלה, היינו שכל כוונתו ומתשבתו מהי למעלה, להעלותם על ידי זה בעצות השי"ת, ואז זה חיה יתקיימו צידו, כי אם אינו חושש לשובתם הגשמיות, לא יתקבלו דבריו בענינים רוחניים, כי כל זמן שהאדם לצו נטצר בקרצו לרסיס, לא די שאי אפשר לו למקן את מעשיו מממת שמוטנד דלאוגות מסובכים ומשוקע ציס הקוצות וכיוצ"ב, אלא אף גס זאת שאי אפשר לו לצמצם בוחו ומחשבתו להאזין ולהקשיב לדברי תוכחה ומוסר, ולכן צריך המנהיג להקדים להשפיע עליהם פרנסה בריחה וכל טוב בגשמיות,

ואז יבול להוכיחם גם במילי דשמיא, עכמ"ל ב"ק מרן אא"ו זי"ע [עי' צמייכות נספיק קדושת ציון פרשת משפטים ד"ה עוד על המסורה את מספר וכו', שפי' עד"ז כמה פסוקים ומאמרים]. והוסף עוד ב"ק אאמורי" וצוק"ל להציא משמי' דב"ק אביו מרין וצוק"ל הי"ד מה שאמר על נוסח התפלה שאנו מתפללים במוסף לראש חודש, חדש עלינו את החדוש הזה לשובה ולברכה לשינוי ולשמחה לישועה ולנחמה לפרנסה ושובה ולבלבילה לחיים טובים ולשלום למהילת השא ולסליחת עון. ולכאורה יש לקדק, דמקודס כריך האדם לנקש על כרכי נפשו, ואח"כ על כרכי גופו, ואם כן מדוע מקדימים כאן בקשה על דברים גשמיים כרכי עולם הזה, ואחר כך מתפללים על סליחה ומחילה. ואמר לפרש כדרך מלינה, על פי מעשה שהי' אצל הר"ה"ק הרבי ר' וישא זי"ע, שנפע פעם אחת על עגלה לאיזה מקום, וצאמנע הדרך נשקעה העגלה במקום רפש וטיע, והנעל עגלה, אחר כל ההתאמת, לא הי' ציכלמו להוציא את העגלה מן הטיע, וכלאות הצדיק שנטבע ציון

ממלה ואין מעמדה, משב בלבו, הלל עכשו אין ענה ואין תבונה רק למפוס אומנות אצומיני להמפלל לדי ולשוב במשוזה שלימה, ואז יקשז ד' וענה. ומיקף עלה צרעיוני איך לסדר תפלמו, ואמר צמלילת לשונו, רצונו של עולם, הלל כל כוונתך שהשלמת אומי כאן, הוא כדי להצויני במשוזה שלימה לפניך, והריני מקבל עלי לעשות לזונך לשבז אלך במשוזה. אמנם, וכי זה הוא המקום הראוי והנכון לעשות תשובה בשורה, בשאני מושבע בבויץ ומלוכלך מבפ רגל ועד ראשי, הציני נא מוה, ובשאיניע למקום מרחב, אז אשוב אליך באמת ובלבב שלם, ואתפלל בדת בראוי ובנבוני.

והנה כמו כן אעמו בני ישראל ממלאים בגלות המר הזה, שאין לך יוס שאין קללמו מרובה מצדירי, וגם אנו מוטבעים צמים הזדונים, טרודים גדלגת הפרנסה ושידוכים וכל מיני הרפתקאות, ולכן כל לבז דוי וכל ראש למל, ואין לנו דעה גלולה לחשוב ולפשט צמעעיו, כי עשיקי אנו וצמטוכה שרינן ומרינן נפשינן מעקמין דנפשינן, לכן אנו מתפללים ומבקשים מהשי"ת, שתהלה

וישיענו מכל צר, שתהי לנו הרחבת הדעת, ואז נהפשה דרבינו ונחקורה ונשובה אליו. וזוה נכון הסדר שאנו ממפללים, מדש עלינו את המודש היה לטובה ולצרכה לשון ולשממה לחיים טובים ולשלום וכו', שהקצ"ה ימן לנו כל טוב כדי שמתי לנו הרחבת הדעת, ואז נשוב אל ד' במשוזה שלימה, ועל ידי זה יהי למחילת טמא ולסליחת עון, ע"כ דכינו הקדושים של ב"ק מרין אא"ז וצוק"ל.

וזה פירוש ב"ק אאמו"ר זי"ע הפסוק צפרשת קדושים (ויקרא יט, יז) הובה תוביח את עמיתך ולא תשא עליו חטא. וכבר דקדקו המפרשים על אומרנו ולא משא עליו טמא. אכן על פי האמור יתכן, דהנה מיצת טמא פירושו חסרון, עדה"כ (שופטים ה, טו) קולע באזן אל השענה ולא יתטא. וזה שאמר, הוכח טוביח את עמיתך, כשמצוא לטובים לזמן להטיב דכח, וטרטה שדצריך יננסו באזן חצריך ויכו שורש בלבו, אז זכור חזוכה, שמקודם נריך להיות ולא משא עליו טמא, היינו שמראה שלא יסגר לו כלום, כי אדם המחוסר לחם, או שיש לו דאנות מחמת חסרון

אשר צוה ממלך ממש בדוגמא מי את מהומו של ב"ק אאמו"ר וצוק"ל, חלי"ק, וזה שהוא מומדת החסד, הוא סובל הכל, כל המדחות שמפרידין אותו, ואינו מבייש לשום אדם, אף שמפרידין אותו בדברים אשר לא בדת לשומעין, ואדרבה, הוא מקרבן באהבתו ומנהיג לכל אחד ואחד בריצונו וכו', עכ"ל קדשו.

וזה מפרש הפסוק (תהלים נג, יג) צדיק בתמר יפרח, כי כן עשאה תמר כלמו של יהודה, שהיתה מוכת להפיל עממה למוך האש, כדי שלא לבייש את יהודה, ומשם למדו חכמנו"ל (צרכים מג:): נוח לו לאדם שיפיל עצמו למוך כשנן האש, ואל ילצין פני חצרו צרבים. וזהו צדיק בתמ"ר, בלי' הצדיק הזה שהוא כמו תמר, שהוא סובל יסורים מן הבריות ואינו מבייש אותם, יפרח, ר"ל זה הצדיק יעשה פירות הרבה ויציא יקר מוולל ויקרב את כל הבריות לתורה ולעבודה, עכמ"ד עיי"ש בצרכים.

יש להוסיף, כי זהו הכוונה צמה שאנו מתפללים בהושענא רבא, הושיענא דמתה לתמר, כלוי שישענו השי"ת צומת הצדיק שהי

דומה למר, וסבל כל הצומות והטירדות שהיו מטרידין אותו, ולא הי' מבייש שום אדם מעולם, ואדרבה הרמיה להם אהבה והמקרבות, אף לאלו שלא היו לאויים ליה. וזה שאנו מקבלים על עצמנו ציוס הגדול והנכבז זה, שהוא יוס המשוזה, כמודע מספה"ק כי יוס רלש חודש הוא יוס המשוזה, ויומא דהילולא של הצדיק הוא ג"כ יוס המשוזה, ועל כן נשמל אנו מהיוס והלחה להמשיך עבודתו הקדושה של ב"ק אבינו ריעינו וצוק"ל להצדק צמעעיו וללכת צרכיו הקדושים, ונמאור צכל אמני כומינו למלאות לזונו הקדוש צכל פרט ופרט ממעעיו צמשך כל היום.

אמנם כשכל אחד טרוד צטרדומיו ולאגומיו ר"ל, ואין לנו דעה גלולה לחשוב ולהצטונן היטב צמעעיו, איך אפשר לנו לעבוד את השי"ת בשלימות כראוי. על כן הנו מקדשים ומתחננים אלל ב"ק אאמו"ר וצוק"ל זי"ע, שציוס הקדוש הזה אשר יש לו לשמחו הקדושה עלי' צהיכלות העליונים, הוא ימליץ טוב צעדיו ויעורר חממים לפני כסא כבודו ית"ש, מן השמים יגוים אומנו לרממה, וימן

רו"ל (נכתב לג'): אין לו להקב"ה אנו מקבלים על עצמנו בעת הזאת בבית גנויו אלא אוצ"ר של יראת שמים. וכן מרומז במצת אוצ"ר שהוא צני' יר"א אלקי"ם, ונפטרם הצילו עוד רמז, כי מצות אהבת צדק ר'תשנא ר'ישע (מהללס מה, ס), ר"ת אוצ"ר, עכ"פ מנזחל כי מצת אורז רומז על יראת שמים. וזה שאמר הכתוב, להנהיח אוהבי י"ש, שמתחלה נריך הדקיק ללאו עבדס צרכיהס הגשמיים, להנחיל להס פרנסות טוונות צרות נדינע, ולצרכס זשטפטע מרונע של הון ועושר ושאר עניי עולם הזה, שיהי להס צריז גדול צמניס "יש", והכל כלי שיהי להס דעס לנולה ומיושפת שיוכל הדקיק להטפיע עליס מוכת מוסר צעניי רומיות להדריכס צדך היטר והטוב. וזה שממטיך הכתוב, ואוצרותיהם אמלא, כלו' דוקא אחרי שהטפיע עליהם השטפעה מרובת של גשמייות, אז יכול להדיק להם מאוצרו הטוב של יראת שמים, ולהטפיע עליהם רוח קדושה ופורה.

והנה כי כן, ניזס הגדול והקדוש הזה, אשר כ"ק אאמו"ר וצוק"ל זי"ע עולה מהיכל להיכל ציטצטע של מעלה, לצין קונו. וצמוך הדברים כותב לשון

בבריאיות, או שאר מבאובים וצרות, אז אין דברי המוכיח נבנסים אל לבו כלל. לכן מוטל על המנהיג המדריך את העס על דרכי המורה והיראה, להטפיע עליהס כל טוב, ואל יסתר להס מוון לעולם ועד, ואל יוכל להוכיחם ולקצס למורה ועודת הש"מ.

ומעמה שפיר יזנן דברי הילקוט הטוב, אלה הדברים אשר דיצר משה אל כל ישראל, זש"ה שפתים יסק משצ דברים נכומים, וצנר דקדקנו מדוע אמר הקב"ה דוקא צנר זה על משה רבינו שאריו לנשק דבריו, גם למה אמר מש"צ דברים, טפי הול"ל מדבר דברים נכומים, או משמיע דברים נכומים. אלא י"ל הוונה, דאמרנו שפתים יסק, פירושו פרנסה, כמו שאמר פרעה ליוסף (צרכשית מה, מ) ועל פיך יש"ק כל עמי, ר"ל על ידך יזון וימפרנס על עמי, כמו שנא' (סס מה, ו) ויוסף הוא השליט על הארץ הוא המשציר לכל עס הארץ. וזהו כוונת הילקוט, כששמע הקב"ה מוכחות של משה, שאמר להס צמדצ צערצע מול סוף צין פאצן וגו', שהס דברי מוסר ותוכחה על כל המקומות שהכעיסו ישראל לפני המקום, אז

אמר לו הקב"ה למשה, שפתים יסק, כלומר שתחלה צריך אתה לישק ולזון את עמי, להתפלל עבורם שישפיק להם די מחסורם, ורק אחר כך תוכל ליזמר להם מוסר, כי אם לא יהי' להם די סיפוקם בענייני הגשמייות, לא יבנס דברייך לאונייהם, על כן ממחלה מראה שיהי' להס מכל טוב, ואז מוכה להיזמ מש"צ דברים נכומים, להחזיר צמטוצע שלימה את צני ישראל על ידי דברים נכומים טוניס ועימיס. וזהו ג"כ הוונה צדרי המדרש (צד"י ה, טו) עה"פ אלה הדברים, אמר לו הקב"ה למשה הויאל וקבלו עליהם תוכחותיך צריך אתה לברכב, מיד חזר וברכב, מנין שנאמר (דברים ה, י"א) ד' אלקיכס הרבה אתכבס וגו', ד' אלקי אבותיכס שנאמר (דברים ה, י"א) ד' אלקיכס לברכב, מיד חזר וברכב, מנין יוסף עליכבס ככס אלה פעמים ויברך אתכבס באשר דבר לכם. ולהאמור יזנן היטע, שהמנה הקב"ה מנאי זה עס משה רבינו, אם רצינוך לייסר ולהוכיח את ישראל בדברי מוסר, וישיתקבלו דברייך באהבה, אז צריך אתה לברכב בניי חיי ומווני וכל טוב, עד כאן מוכן דבריי הקדושים של כ"ק אאמו"ר זי"ע.

ואולי יש להוסיף לפרש על פי זה ויתובחה, אז מופל עליך להשפיע דברי רש"י צפרקת משפטניס עה"פ עליהם תחלה בענינים גשמיים, (שמות כא, ט) אלה המשפטים אשר שיהי' להם מזונא ופרנסא שבתא תשים לפניהם, ופירש רש"י, בלי צרה ועקתא, ואז יהי' להם בשולחן העידוך ומוכן לאכול. מנות הנפש ודעה צלולה לקבל ונראה שגם רש"י להורות למהניג דברים רוחניים. הדור הרוצה להדריך את בני דורו על דרך הישר, האץ ימנהג עמהם של הצדיק, כשכזר הנך לעולמו כשאומר להם דברי משפט ומוסר, למקום מנוחתו בנן עזן, עדיין הצדיק וזהו, ואלה המשפטיים אשר תשים עומד ומשמש להשפיע על תלמידיו לפניהם, דקאי על מנהיגי ישראל ומקורביו תורה ויראת שמים ומקורבם שאומרים דברי משפט ומוכחה לך להלכה, ועל זה פירש רש"י, עולמים, ודרשו תכמול בגמרא כשולחן ערוך שמוכן לפניהם, י"ל (צמות מ"ז), וכי אפשר לו לאלם לגור שהכ"ף של כשולחן הוא כ"ף זמני, בשני עולמים, אלא אמר דוד לפני כמו (אסתר א, ט) כשנת המלך וגו', הקב"ה, רבונו של עולם, יהי רצון כלו דוקא כשיהי' להם שולחן הערוך, שייאמרו דבר שמועה נפי בעולם דהיינו שיהי' להם פרנסה צריח הזה וכו', ומוצא בגמ' שם שהקפידו ומוזי רויח, ולא עוד אלא שיהי' האמוראים על שלא אמרו השמיעות מוכן לאכול, כי אף מי שיש לו פרנסה צממ, אצל אס יש לו חולה במוך צריח, אצל אס יש לו חולה במוך צממ, או שקשה לו זיווגיו של בניו, הצדיק אשר צמיס מיומו מסר נפשו עבור בני ישראל להשפיע עליהם ושרר דאגות וטרדות, אז אף שיש לו תורה וחסידות, וללמד את העם הדרך שולחן ערוך, מ"מ אינו יכול ליהנות אשר ילכו זה בעבודת השי"ת, אז גם אמרי הסתלקומו מעולם הזה לגמי מרומים הוא רוצה להמשיך צעדומו הקדושה לקרב נפשות ישראל חסל על

כנפי השכינה, על כן רצונו שיסורו כנפי השכינה, על כן רצונו שיסורו תלמידיו תמיד על שיעומיו ודבוריו הקדושים שילאו מפיו הקדוש כשיהי' עמהם צמיין, ויזכירו ממיד הגהגומיו והדרכומוי הישרים שראו אלנו, כדי שעל ידי זה יתעוררו לבצט ומקורבו אל הקדושה. ונפי דברי רצומוי הקדושים המוכרים, שהצדיק הרוצה להשפיע על תלמידיו ומסידיו, צריך לדאוג מחלה עבורם על מצבם הגשמי, להסיר מהם כל מיני חולי וכל מיני מדוה וכל מיני דלות ועניות ואציומות, כי בלא זה לא יתקבלו דבריו, אס כן גם הצדיק בעולם העליון הרוצה להשפיע על בני ישראל השפיעות רוחניות, לעוררם ולהמשיך עליהם דעת ותבונה לעסוק בתורת ד' ולהתנהג בדרך ישראל, צריך שיתן עיניו לנפשה לדאוג עבורם בצרכם הגשמיים, ולהשפיע עליהם ממעון קדשו צמיס שפע ברכה והלמה צמדה גזושה, כי רק באופן זה יכו הדברים שורש בלצות בני ישראל להחזירם למוטב. והשתא נבוא לציאור דברי המשנה הג"ל, אמר ר' יושע בן לוי, עמיד הקב"ה לכל צדיק וצדיק עמיד להנחיל לכל צדיק וצדיק לג, וי ראות ד' היא אוצרי, ואמרו שלג מאות ועשרה עולמות שנאמר להנחיל אוהבי יש ואוצרותיהם אמלא, והוכרנו דברי הרה"ק מו"ה בער מרדאיישיין וצ"ל שהקשה למה נזכר לו להצדיק כל כך עולמות. אך להג"ל יוזבן היטב, כי הצדיק רוצה להמשיך הלאה בעבודתו הקדושה שעשה במשך ימי חייו, להדריך את בני ישראל בדרך המורה והיראה, ולכן צריך ממחלה להשפיע על תלמידיו השפיעות גשמיים שלעולם לא יתקר להם כל טוב, ועל זה נצרך לו שיי' עולמות מלאים מכל טוב, להחריק עליהם כל מיני השפיעות כדי שתהי' להם הרהבת הדעת ומנוחת הנפש, ויובלו לקבל דברי תובחת מוסר שנאמרו על ידי הצדיק בחיים חיותו. וזה שאמר ר' יושע בן לוי, עמיד הקב"ה להנחיל לכל צדיק וצדיק שלג מאות ועשרה עולמות, דהיינו נחלה לישראל עמו, שהצדיק יוכל להנחיל מתלקו אל התלמידים, כדי שיהיו הצדיכים מתקבלים על לבצט. ועל זה הציא ר' יושע בן לוי ראי מן הפסוק להנחיל אוהבי יש ואוצרותיהם אמלא, דנודע כי אוצרי רומז על יראת שמים כמחיה"כ (שעי' רומז על יראת שמים כמחיה"כ (שעי' לג, וי ראות ד' היא אוצרי, ואמרו